

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 163

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 696 din 7 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (5 ¹) teza a doua, ale art. 426 lit. c)—h) și ale art. 431 din Codul de procedură penală	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
101. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Corbii Mari, județul Dâmbovița	6
124. — Ordin al ministrului tineretului și sportului pentru aprobarea Metodologiei și regulamentului de tabără privind organizarea și desfășurarea activităților de tabără de odihnă în centrele de agrement/bazele turistice proprii Ministerului Tineretului și Sportului	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 27 din 4 decembrie 2017 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	8–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 696

din 7 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (5)¹ teza a doua, ale art. 426 lit. c)—h) și ale art. 431 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și art. 431 din Codul de procedură penală și ale art. 11 pct. 62 și pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 2.688/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.432D/2016. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

2. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.433D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „definitivă”, excepție ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 2.117/40/2016/a2.1 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.433D/2016 la Dosarul nr. 3.432D/2016. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.433D/2016 la Dosarul nr. 3.432D/2016, care este primul înregistrat.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că, în urma pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 20 ianuarie 2016, a fost introdus în cuprinsul Codului de procedură penală art. 250¹ care permite formularea contestațiilor împotriva măsurilor asigurătorii în situația în care acestea au fost luate de judecătorul de cameră preliminară. Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală, se susține, pe de o parte, că contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, iar, pe de altă parte, că legiuitorului nu îi revine obligația constituțională de a institui un număr de căi de atac ordinare sau extraordinare, cu atât mai puțin instituirea unor căi de atac împotriva unor încheieri pronunțate pe parcursul camerei preliminare sau pe parcursul fazei de judecată. Se arată că, de altfel, contestația în anulare, fiind o cale extraordinară de atac, trebuie să fie exercitată asupra hotărârilor judecătorești definitive prin care se soluționează fondul cauzei, respectiv prin care se statuează asupra unei acuzații în materie penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

5. Prin încheierile din 29 noiembrie 2016 și nr. 93 din 7 decembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 2.688/40/2016 și nr. 2.117/40/2016/a2.1, **Tribunalul Botoșani — Secția penală și Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) și art. 431 din Codul de procedură penală și ale art. 11 pct. 62 și pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și, respectiv, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „definitivă”, excepție invocată de Liviu Gheorghe Teodoriu, în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații în anulare referitoare la dispunerea, în privința sa, a unor măsuri asigurătorii.**

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, se susține că acestea încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală, întrucât prevăd caracterul definitiv al încheierii de soluționare a contestației promovate împotriva măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora, formulate conform alin. (1) al art. 250 anterior menționat. În ceea ce privește dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală, se arată că acestea încalcă prevederile constituționale și convenționale invocate prin faptul că nu prevăd un remediu efectiv pentru situația respingerii, ca inadmisibilă, în principiu, a unei cereri de contestație în anulare. Se susține că, pentru același motiv, textul criticat este discriminatoriu și nu asigură dreptul la un proces echitabil al părții interesate de promovarea căii de atac analizate. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 20 ianuarie 2016. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 11 pct. 62 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, care introduc alin. (5)¹ în cuprinsul art. 250 din Codul de procedură penală, se susține că cea de-a doua teză a normei de la alin. (5)¹, anterior menționat, este neconstituțională, întrucât prevederile alin. (4) al art. 250 din Codul de procedură penală nu pot fi aplicate, în mod corespunzător, în cazul contestării măsurilor asigurătorii în cursul procedurii de cameră preliminară. Se arată că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, la care textul criticat face trimitere, sunt aplicabile în ipoteza contestării măsurilor asigurătorii dispuse în faza urmăririi penale, atunci când încheierea judecătorului de drepturi și libertăți, prin care este soluționată această contestație, este definitivă. Însă, în ipoteza reglementată la art. 250 alin. (5)¹ din Codul de procedură penală, hotărârea prin care se soluționează contestația, ce are același obiect, nu este definitivă, fiind supusă, la rândul său, contestației reglementate la art. 347 din Codul de procedură penală. Cu privire la dispozițiile art. 11 pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, care modifică prevederile art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt neconstituționale, întrucât nu reglementează, printre cazurile de contestație în

anulare, și dreptul de a promova această cale de atac împotriva încheierii prin care se soluționează contestația în anulare cu privire la dispunerea unor măsuri asigurătorii, în condițiile în care această încheiere a fost pronunțată de un judecător de cameră preliminară necompetent.

7. **Tribunalul Botoșani — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textele criticate nu încalcă prevederile constituționale și convenționale invocate, întrucât acestea reglementează tocmai posibilitatea de a supune controlului judecătoresc actele procurorului.

8. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul criticat este în acord cu Directiva 2014/42/UE privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, care obligă statele membre să asigure persoanelor afectate de asemenea măsuri posibilitatea efectivă de a contesta circumstanțele cauzei, inclusiv elementele concrete de fapt și probele disponibile pe baza cărora bunurile supuse măsurilor reglementate sunt considerate bunuri derivate din activități infracționale. Se mai arată că dublul grad de jurisdicție în materie penală se impune a fi asigurat doar în cauzele penale ce au ca obiect soluționarea unui raport penal de conflict. Se susține, totodată, că textul criticat este în acord cu prevederile art. 13 din Convenție, întrucât contestația formulată, conform art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, asigură dreptul la un remediu efectiv. Se mai arată că dispozițiile art. 250 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală nu contravin normelor constituționale ale art. 21, fiind invocate considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 659 din 11 noiembrie 2014 și nr. 448 din 28 iunie 2016.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se observă că, în realitate, autorul excepției critică dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹), art. 426 lit. c)—h) și ale art. 431 din Codul de procedură penală. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, se susține că reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului și că existența dreptului de a formula contestație împotriva măsurilor asigurătorii garantează dreptul la un recurs efectiv al persoanei care are interesul procesual de a formula asemenea cereri și, totodată, posibilitatea acesteia de a se adresa unei instanțe naționale în scopul invocării unor eventuale încălcări ale dispozițiilor legale ce îi sunt aplicabile. Se mai arată că prevederile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) din Codul de procedură penală nu au un caracter discriminatoriu, deoarece se aplică, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în ipotezele pe care le reglementează. În ceea ce privește prevederile art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală, se susține că autorul critică, de fapt, o omisiune legislativă, aspect ce determină respingerea excepției de neconstituționalitate, astfel formulată, ca inadmisibilă. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 431 din Codul de procedură penală, se arată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129, întrucât procedura de soluționare a contestației în anulare în etapa admisibilității în principiu, respectiv reglementarea căii de atac împotriva încheierii de respingere a contestației în anulare ca inadmisibilă constituie atribuții ale legiuitorului. Se arată, de asemenea, că textele criticate nu au un caracter discriminatoriu, nefăcând nicio diferență între justițiabili în privința dreptului de a formula contestație în anulare. Se face, totodată, trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 659 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 19—20.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se

face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 659 din 11 noiembrie 2014.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 250 alin. (4) și art. 431 din Codul de procedură penală și ale art. 11 pct. 62 și pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016 și, respectiv, prevederile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „definitivă”. Având în vedere însă dispozițiile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, conform cărora „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.”, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) teza a doua, ale art. 426 lit. c)—h) și ale art. 431 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) teza a doua din Codul de procedură penală: „(4) Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie.; [...]”

(5¹) Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintează, spre competență soluționare, judecătorului de cameră preliminară. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător. [...]”;

— Art. 426 lit. c)—h): „Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] c) când hotărârea din apel a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;

d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;

e) când judecata în apel a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

f) când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;

g) când ședința de judecată în apel nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

h) când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă; [...]”;

— Art. 431 din Codul de procedură penală: „(1) Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea procurorului. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică examinarea admisibilității în principiu.

(2) Instanța, constatând că cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute la art. 426 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.”

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, art. 16 referitor la principiul egalității în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, la dreptul la un remediu efectiv și la interzicerea discriminării și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 448 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 18 august 2016, și Decizia nr. 310 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 3 august 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

17. Prin Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii” (în acest sens este Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005).

18. Împrejurarea că împotriva încheierii instanței, prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

19. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că instanța europeană a stabilit că măsura sechestrului asigurător nu intră sub incidența prevederilor convenționale menționate. Aceasta vizează în principal garantarea executării unei eventuale creanțe ce va fi recunoscută în favoarea unor terți lezați prin infracțiunea ce face obiectul judecății. De asemenea, Curtea a statuat că disponerea măsurii asigurătorii luate de sine stătător nu avea niciun impact asupra cauzierului reclamantului. În aceste circumstanțe, instanța europeană a considerat că măsura nu poate fi privită ca o „acuză în materie penală” adusă reclamantului în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție (Decizia privind admisibilitatea din 18 septembrie 2006, pronunțată în *Cauza Dogmoch împotriva Germaniei*).

20. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, Curtea a reținut că acestea obligă statele membre la asigurarea unui dublu grad de jurisdicție, doar în situația examinării vinovăției în materie penală. În aceste condiții, nefiind vorba despre o acuzație în materie penală, Curtea apreciază că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în cauză.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Distinct de cele reținute prin decizia anterior invocată, cu privire la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, întrucât persoanele în privința cărora sunt dispuse măsuri asigurătorii se află într-o altă situație juridică decât cele în favoarea cărora legiuitorul a prevăzut

dreptul de a formula căi de atac, dintre cele reglementate prin dispozițiile Codului de procedură penală, motiv pentru care nu se poate susține discriminarea celor dintâi sub aspectul lipsei dreptului de a contesta soluția pronunțată prin încheierea de soluționare a contestației promovate împotriva măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora. În acest sens, Curtea Constituțională a arătat, de nenumărate ori, în jurisprudența sa, că aceasta nu înseamnă uniformitate și că nu se interzice reglementarea unor reguli specifice în cazul diferenței de situații (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, și Decizia nr. 782 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009).

23. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 13 din Convenție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, norma convențională anterior invocată presupune asigurarea unei căi de atac interne care să trateze fondul unei „plângeri admisibile”, conform Convenției, și să ofere o soluție adecvată (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2014, pronunțată în *Cauza Ališic și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*). Or, persoanele ale căror bunuri fac obiectul unor măsuri asigurătorii dispuse de procuror, prin ordonanță, pot formula contestație, conform prevederilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală.

24. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (5¹) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea constată că, în susținerea acesteia, sub pretextul formulării unei excepții de neconstituționalitate, autorul pune în discuție propria interpretare a dispozițiilor legale criticate, solicitând, de fapt, Curții Constituționale să arate dacă, în ipoteza juridică reglementată la art. 250 alin. (5¹) teza a doua din Codul de procedură penală, sunt sau nu aplicabile prevederile art. 347 din Codul de procedură penală.

25. Referitor la aspectele astfel invocate, Curtea reține că reglementarea de către legiuitor, în ipoteza supusă analizei, a aplicabilității prevederilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, denotă intenția acestuia de a supune încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, conform dispozițiilor art. 250 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, cu privire la contestația formulată împotriva măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora, aceluiași regim juridic reglementat pentru situația soluționării aceleiași contestații de către judecătorul de drepturi și libertăți. Acest fapt este explicabil, având în vedere că, în realitate, trimiterea contestației formulate, conform art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, spre soluționare, judecătorului de cameră preliminară are loc ca urmare a sesizării, prin rechizitoriu, a instanței, pe parcursul procedurii soluționării aceleiași cereri de către judecătorul de drepturi și libertăți. *Per a contrario*, soluția juridică ce constă în reglementarea intervenției unui alt regim juridic de soluționare a contestației analizate, survenit pe parcursul soluționării acesteia, schimbare ce este determinată de o cauză exterioară persoanei în privința căreia au fost dispuse măsuri asigurătorii și pe care aceasta nu o poate controla, este de natură a crea discriminare între titularii contestațiilor promovate, potrivit dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală, discriminare pe criterii referitoare la timpul necesar organelor judiciare pentru a finaliza activitatea de urmărire penală și a emite rechizitoriul, interval de timp ce diferă de la o cauză la alta.

26. Regimul juridic astfel reglementat presupune atât soluționarea contestației analizate, în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, cu participarea obligatorie a procurorului, cât și caracterul definitiv al încheierii pronunțate. În această ultimă privință, sunt aplicabile *mutatis mutandis* atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 659 din 11 noiembrie 2014, mai sus analizate.

27. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. c)–h) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, în susținerea acesteia, autorul nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci invocă existența unui

vid legislativ, referitor la excluderea de către legiuitor, dintre cazurile de contestație în anulare, a celui referitor la soluționarea contestației având ca obiect dispunerea unor măsuri asigurătorii, de către un judecător de cameră preliminară incompetent. Or, conform dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate astfel invocată este inadmisibilă.

28. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la lipsa unei căi de atac împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de contestație în anulare, cu prilejul analizei admisibilității în principiu a acestora, Curtea reține că procedura admiterii în principiu a cererilor formulate, conform dispozițiilor art. 426 din Codul de procedură penală, nu presupune o judecată asupra temeiniciei contestației în anulare, care să implice administrarea unui probatoriu în fața instanței sesizate, ci o verificare formală a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru introducerea unei astfel de cereri. În acest sens, potrivit prevederilor art. 431 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța sesizată va verifica dacă cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, dacă motivul pe care se sprijină contestația este unul dintre cele prevăzute la art. 426 din Codul de procedură penală și dacă în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar.

29. Conform dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală — astfel cum acestea au fost modificate prin art. II pct. 111 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 542 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015 —, procedura de examinare, în principiu, a admisibilității cererii de contestație în anulare are loc în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea procurorului. Așa fiind, părțile au posibilitatea de a se prezenta în fața instanței de judecată, personal sau prin intermediul unui avocat, și de a-și expune propriile argumente cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (2) al art. 431 din Codul de procedură penală, susținându-și, astfel, interesul procesual, în sensul admiterii sau respingerii cererii de contestație în anulare, în această fază procesuală, premergătoare soluționării fondului cauzei. Astfel, părțile care se prezintă cu ocazia examinării admisibilității în principiu a cererii de contestație în anulare au posibilitatea de a cunoaște susținerile procurorului și, la nevoie, de a formula argumente contrare acestora, întrucât, conform aceluiași dispoziții legale anterior menționate, participarea procurorului la judecată este obligatorie. Având în vedere aceste aspecte, procedura examinării, în principiu, a cererii de contestație în

anulare se desfășoară cu asigurarea garanțiilor procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

30. Din interpretarea gramaticală și *per a contrario* a prevederilor art. 431 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea reține că procedura mai sus analizată se finalizează fie prin admiterea, de principiu, a cererii de contestație în anulare, condiții în care instanța dispune citarea părților interesate, în vederea soluționării pe fond a respectivei contestații, fie prin respingerea cererii, ca inadmisibilă. Hotărârea pronunțată cu ocazia examinării admisibilității, în principiu, a contestației în anulare, indiferent de soluția pronunțată, este, într-adevăr, definitivă, concluzie ce poate fi desprinsă din interpretarea sistematică a prevederilor art. 426—432 din Codul de procedură penală. Acest aspect nu este însă de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al persoanelor interesate de admiterea în principiu a cererii de contestație în anulare, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, procedura analizată presupune verificarea de către instanța de judecată a unor aspecte strict formale (referitoare la termenul introducerii cererii, la motivele acesteia și la existența, la dosarul cauzei, a probelor invocate), ce nu vizează soluționarea fondului cererii. Această verificare se face cu citarea părților și în prezența procurorului, care pot participa și, respectiv, participă, în mod activ, la procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, în condiții de oralitate și contradictorialitate.

31. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că lipsa reglementării unei căi de atac împotriva hotărârii prin care este examinată admisibilitatea în principiu a cererii de contestație în anulare nu contravine drepturilor fundamentale invocate de autorul excepției. Referitor la dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că acesta este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, se poate adresa, cel puțin odată, unei instanțe judecătorești, independente și imparțiale (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015). În ceea ce privește dreptul la apărare, astfel cum este prevăzut la art. 24 din Constituție și cum rezultă din prevederile art. 6 din Convenție, prin aceeași jurisprudență, s-a arătat că acesta este asigurat de fiecare dată când o persoană interesată are posibilitatea de a-și formula apărările pe care le consideră necesare, în fața unei instanțe, în cadrul unei proceduri caracterizate prin contradictorialitate și oralitate, personal sau prin intermediul unui avocat (a se vedea Decizia nr. 429 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.220 din 20 decembrie 2004).

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 2.688/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 2.688/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală și în Dosarul nr. 2.117/40/2016/a2.1 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) teza a doua și ale art. 431 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția penală și Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Corbii Mari, județul Dâmbovița

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Corbii Mari, județul Dâmbovița, ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc, pentru unitatea administrativ-teritorială Corbii Mari, județul Dâmbovița, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare pentru unitatea administrativ-teritorială Corbii Mari, județul Dâmbovița, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN**pentru aprobarea Metodologiei și regulamentului de tabără
privind organizarea și desfășurarea activităților
de tabără de odihnă în centrele de agrement/bazele turistice
proprii Ministerului Tineretului și Sportului**

Având în vedere:

— art. 3 alin. (1) lit. t) din Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 776/2010 privind organizarea și funcționarea direcțiilor județene pentru sport și tineret, respectiv a Direcției pentru Sport și Tineret a Municipiului București;

— Nota de fundamentare nr. 239 din 8.02.2018,

în temeiul art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia și regulamentul de tabără pentru organizarea și desfășurarea activităților de tabără de odihnă în centrele de agrement/bazele turistice proprii Ministerului Tineretului și Sportului, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția activități pentru studenți și tabere va comunica prezentul ordin direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Tineretului și Sportului și direcțiilor județene pentru sport și tineret, respectiv Direcției pentru Sport și Tineret a Municipiului București, care vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului tineretului și sportului nr. 323/2017 pentru aprobarea Metodologiei și a regulamentului de tabără pentru organizarea și desfășurarea activităților de tabără de odihnă în centrele de agrement/bazele turistice proprii Ministerului Tineretului și Sportului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 și 265 bis din 14 aprilie 2017.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Ministrul tineretului și sportului,
Ioana Bran

București, 12 februarie 2018.
Nr. 124.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 27

din 4 decembrie 2017

Dosar nr. 1.901/1/2017

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ionuț Mihai Matei	— pentru președintele Secției penale
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Petronela Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Laura Mihaela Ivanovici	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii este legal constituit în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă raportat la art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea

administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Diana Berlic, procuror șef birou al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 27² din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov cu privire la stabilirea competenței materiale și funcționale în soluționarea litigiilor având ca obiect contestația îndreptată împotriva deciziilor de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, formulată de membrii uniunii de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, respectiv stabilirea naturii litigiului, dacă este un litigiu de asigurări sociale sau de contencios administrativ.

Magistratul-asistent învederează legala constituire a completului competent să judece recursul în interesul legii, precum și faptul că, la dosarul cauzei, au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al Ministerului Public.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, apreciind că ori de câte ori cauza de încetare a plății indemnizației constă în lipsa uneia dintre condițiile de acordare a acesteia cerute de Legea nr. 8/2006 (lipsa calității de membru al unei uniuni de creator, lipsa/pierderea statului de utilitate publică a uniunii de creatori, lipsa calității de pensionar în sistemul public), competența de soluționare a contestațiilor împotriva deciziilor administrative ale caselor de pensii de încetare a plății indemnizației aparține secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, în temeiul art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006.

În situația în care încetarea plății indemnizației își are izvorul într-unul din cazurile prevăzute de art. 113 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 71 din Legea nr. 223/2015 de încetare a plății pensiei înseși, devin aplicabile dispozițiile art. 9, respectiv art. 10 alin. (3) din Legea nr. 8/2006 care conferă competență de soluționare a contestațiilor instanței specializate de jurisdicția asigurărilor sociale.

Așadar, litigiile având ca obiect contestații îndreptate împotriva deciziilor de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006 formulate de membrii uniunii de creatori care au și statut de pensionari din sistemul

pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale sunt de competența instanței de contencios administrativ și fiscal.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

1. Articolul 514 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

2. Sesizarea s-a realizat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, atașându-se, în dovedirea practicii neunitare, jurisprudență relevantă.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii

3. Legea nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, republicată, denumită în continuare *Legea nr. 8/2006*:

„Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează dreptul la o indemnizație lunară în beneficiul pensionarilor sistemului public de pensii, care sunt membri ai uniunilor de creatori legal constituite, recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică.

Art. 5. — (1) Indemnizația lunară prevăzută de prezenta lege se acordă, la cerere, începând cu luna următoare celei în care a fost depusă cererea la casa teritorială de pensii.

(2) Cererea va fi însoțită de actul de identitate, decizia de pensionare sau, după caz, cuponul mandat poștal ori talonul cont curent, dovada calității de membru al uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, o declarație pe propria răspundere că nu este beneficiar al prevederilor Legii nr. 118/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și alte documente necesare susținerii cererii.

(3) Punerea în plată se face în baza deciziei casei teritoriale de pensii competente.

(4) Decizia prevăzută la alin. (3) poate fi contestată de solicitant, în condițiile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — Prevederile referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor, răspunderea juridică și jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite în condițiile prezentei legi.”

IV. Orientările jurisprudențiale divergente

IV.1. Obiectul sesizării

4. Problema de drept ce a creat divergență de practică judiciară vizează stabilirea instanței competente material și funcțional care trebuie să soluționeze în prima instanță contestațiile formulate de pensionarii sistemului public de pensii, ce au și calitatea de membri ai uniunii de creatori, împotriva deciziilor emise de Casa de pensii sectorială din cadrul Ministerului Apărării Naționale, prin care s-a dispus încetarea plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din *Legea nr. 8/2006*.

5. În stabilirea competenței materiale și funcționale a primei instanțe, divergența de opinie a rezultat din interpretarea diferită a dispozițiilor art. 5 alin. (4) din *Legea nr. 8/2006* și art. 9 din aceeași lege.

6. În cadrul Curții de Apel Brașov — Secția civilă, problema de drept care a generat practica divergentă s-a ivit în cadrul soluționării cauzelor privind conflictul negativ de competență între Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Brașov și Secția I civilă — Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul aceluiași tribunal.

7. În fapt, litigiile au ca obiect contestațiile formulate de pensionarii din sistemul pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, ce au și calitatea de membri ai uniunilor de creatori, împotriva deciziilor de încetare a indemnizației prevăzute de art. 1 din *Legea nr. 8/2006*, în contradictoriu cu emitentul deciziilor, Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale.

8. Deciziile au fost emise ca urmare a încetării calității de pensionar în sistemul public de pensii a beneficiarilor acestora, începând cu luna ianuarie 2016, pe considerentul că aceștia, aplicându-li-se prevederile Legii nr. 223/2015, devin pensionari ai sistemului pensiilor militare de stat, fiind eliminați de la beneficiul Legii nr. 8/2006 în temeiul căreia au primit indemnizația lunară descrisă la art. 1 din *Legea nr. 8/2006*.

9. Trebuie remarcat că, ulterior, legiuitorul a intervenit prin *Legea nr. 83/2016* în sensul completării unor dispoziții din *Legea nr. 8/2006*, specificând faptul că dispozițiile Legii nr. 8/2006 se aplică în mod corespunzător și pensionarilor sistemului pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, indiferent de data înscrierii la pensie, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta lege, însă aceste dispoziții sunt aplicabile de la data intrării lor în vigoare.

IV.2. Orientările jurisprudențiale diferite s-au conturat după cum urmează:

10. O primă opinie, minoritară, a dat prevalență dispozițiilor art. 5 alin. (4) din *Legea nr. 8/2006*, stabilind că aceste contestații se soluționează în primă instanță de tribunal, ca litigii de contencios administrativ, în cadrul secției de contencios administrativ și fiscal.

11. S-a reținut că decizia de stabilire (punere în plată) a indemnizației lunare acordate pensionarilor din sistemul public de pensii potrivit Legii nr. 8/2006 este cenzurată de instanța de contencios administrativ, iar, potrivit principiului simetriei juridice, decizia de încetare a plății acestei indemnizații nu poate fi cenzurată decât de aceeași instanță. De asemenea, faptul că, în cuprinsul deciziei contestate, se face referire la încetarea calității reclamantului de pensionar în sistemul public de pensii și încadrarea acestuia în calitatea de pensionar al sistemului de pensii militare, nu poate atrage competența unui complet specializat în litigii de muncă și asigurări sociale, întrucât competența unei instanțe nu poate fi stabilită în mod diferit, în funcție de motivele invocate în emiterea deciziei contestate.

12. Chiar *Legea nr. 8/2006* a prevăzută, în mod expres, că decizia de stabilire a indemnizației lunare acordate pensionarilor

din sistemul public de pensii este un act administrativ care trebuie cenzurat de instanța de contencios administrativ și, pe cale de consecință, și decizia de încetare a acordării acestei indemnizații nu poate fi decât în competența aceleiași instanțe, indiferent de motivele de nelegalitate a acestui act administrativ invocate de către partea interesată.

13. Deci, prin aceeași lege, nu pot fi reglementate căi diferite de contestare a deciziei de încetare. În plus, Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică (Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006) prevăd, la art. 8, că indemnizația lunară se acordă începând cu luna următoare celei în care a fost depusă cererea la casa teritorială de pensii, că admiterea sau respingerea cererii se face prin decizie emisă de casa teritorială de pensii care poate fi contestată conform Legii contenciosului administrativ, iar încetarea plății lunare a indemnizației este reglementată de art. 10 care nu indică în mod expres o altă cale procedurală de contestare a deciziei de încetare.

14. În sensul acestei opinii s-au pronunțat: Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 285 din 2.02.2017, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Constanța, Tribunalul Olt, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Bihor, Curtea de Apel Oradea.

15. A doua opinie, majoritară, a dat prevalență dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 8/2006 și art. 10 alin. (1) și (3) din același act normativ, în sensul că aceste litigii sunt litigii de asigurări sociale și se soluționează în primă instanță de tribunale — complet specializat de litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul secției civile.

16. Au fost avute în vedere următoarele argumente:

17. Dispozițiile art. 5 alin. (4) din lege, care fac trimitere la Legea nr. 554/2004, se referă la contestația formulată împotriva deciziilor de stabilire a drepturilor la indemnizație. Față de obiectul acțiunii, contestație împotriva deciziei de încetare a indemnizației stabilite conform Legii nr. 8/2006, este incidentă jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public și alte drepturi de asigurări sociale.

18. Conform art. 152 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, jurisdicția asigurărilor sociale se realizează prin tribunale și curți de apel.

19. Potrivit art. 153 lit. d) din aceeași lege, tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind hotărârile Comisiei centrale de contestații și ale comisiilor de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații privind deciziile de pensie.

20. De asemenea, potrivit art. 153 lit. f) din Legea nr. 263/2010, tribunalul soluționează în primă instanță litigiile privind refuzul nejustificat de rezolvare a unei cereri privind drepturile de asigurări sociale.

21. Art. 5 alin. (4) din lege nu poate fi însă interpretat în sensul că ar conferi instanței de contencios administrativ competența de soluționare a cauzelor privind deciziile emise de casele de pensii în legătură cu indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006.

22. În primul rând, se remarcă redactarea diferită a textului art. 5 alin. (4) față de cel al art. 3 alin. (2) din Legea nr. 8/2006. Atunci când a dorit să confere instanței de contencios administrativ competența de soluționare a contestațiilor privind dovada de membru în uniunile de creatori, legiuitorul a utilizat expresia „poate fi contestată potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004” — în sensul că Legea nr. 554/2004 se aplică în ansamblul său, inclusiv în ceea ce privește

dispozițiile referitoare la competență. Dimpotrivă, când reglementează contestarea deciziei de punere în plată, legiuitorul utilizează formularea „poate fi contestată de solicitant, în condițiile Legii nr. 554/2004” — înțelegând așadar să facă trimitere doar la condițiile de contestare prevăzute de Legea nr. 554/2004.

23. În al doilea rând, având în vedere condițiile prevăzute de lege pentru acordarea indemnizației, respectiv aceea de a fi, pe de o parte, pensionar în sistemul public de pensii, și, pe de altă parte, membru al unei uniuni de creatori de utilitate publică, se constată că, de îndată ce aspectele privind calitatea de membru al uniunii de creatori sunt definitiv tranșate de instanța de contencios administrativ, în condițiile art. 3 alin. (2), singurele chestiuni cu potențial litigios sunt cele privind calitatea de pensionar al sistemului public de pensii, cum este cazul și în speță, cuantumul indemnizației, stabilit prin raportare la pensia cuvenită, ori plata efectivă a acesteia, așadar chestiuni ce țin de domeniul pensiilor, fiind așadar firesc să fie date în competența de soluționare a instanțelor de asigurări sociale, așa cum prevede art. 9 din Legea nr. 8/2006.

24. Nu în ultimul rând, o interpretare a art. 5 alin. (4) din lege în sensul că se conferă competență instanțelor de contencios administrativ în ce privește deciziile privind stabilirea, încetarea ori plata indemnizației ar lipsi de conținut dispozițiile art. 9 care prevăd expres că indemnizației i se aplică, în mod corespunzător, prevederile referitoare la jurisdicția din domeniul pensiilor, fără nicio distincție în funcție de obiectul propriu-zis al litigiului.

25. Art. 9 se referă, pe de o parte, la prevederile referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor și răspunderea juridică — așadar la normele de drept material, iar, pe de altă parte, la jurisdicția din domeniul pensiilor — așadar, în mod distinct, la normele procedurale și de competență, acestea din urmă fiind deopotrivă aplicabile, în mod corespunzător, în cazul indemnizației prevăzute de Legea nr. 8/2006.

26. În speță nu se atacă o decizie de punere în plată a indemnizației, ci una de încetare a plății, astfel că art. 5 alin. (4) nu poate fi reținut ca incident nici din această perspectivă. Acest articol se referă expres la decizia de punere în plată, iar, față de prevederile cu caracter general ale art. 9 în materie de competență, textul de la art. 5 alin. (4) ar putea fi considerat cel mult o excepție, care nu poate primi decât o interpretare restrictivă.

27. De asemenea, potrivit art. 101 din Legea nr. 223/2015 care reglementează dispoziții legale referitoare la jurisdicția în sistemul pensiilor militare de stat, litigiile privind stabilirea și plata drepturilor de pensii se soluționează în primă instanță de către tribunale, iar conform art. 102 al aceluiași act normativ, competența teritorială în soluționarea cererilor îndreptate împotriva caselor de pensii sectoriale revine instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul reclamantul.

28. În continuare, art. 103 din Legea nr. 223/2015 stipulează că hotărârea tribunalului poate fi atacată cu apel.

29. Se observă că temeiul de drept al emiterii deciziei contestate, în unele spețe, respectiv al deciziei de încetare a indemnizației prevăzute de art. 1 din Legea nr. 8/2006, este reprezentat de art. 109 alin. (1), art. 110 alin. (1) coroborat cu art. 123 din Legea nr. 223/2015, astfel încât judecătorul fondului trebuie să acorde prioritate normei speciale care conferă competență materială tribunalelor și, respectiv, curților de apel. Nu atrage automat competența contenciosului administrativ calitatea de instituție/autoritate publică, aceasta fiind o competență specială, care intervine doar în cazurile și condițiile prevăzute expres de legiuitor, cu atât mai mult cu cât, în speță

de față, dispozițiile Legii nr. 223/2015 sunt deosebit de clare privind competența instanței, ce aparține completelor specializate în soluționarea cauzelor vizând jurisdicția asigurărilor sociale, respectiv tribunalului, secția civilă, conform art. 95 din Codul de procedură civilă.

30. De asemenea, emiterea unei decizii de către o autoritate/instituție publică nu determină implicit competența instanței de contencios prin prisma caracterului de act administrativ și a rangului autorității publice, în condițiile existenței unui act normativ cu caracter special care reglementează o anumită competență materială.

31. În același timp, menționarea eronată în cuprinsul deciziei contestate a dispozițiilor Legii nr. 554/2004 nu obligă judecătorul fondului a aprecia, în mod automat, asupra competenței instanței de contencios administrativ, de vreme ce această normă legală nu se regăsește în norma specială reglementată de Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, act normativ invocat de însăși părată.

32. În sensul acestei opinii s-au pronunțat: Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3.161 din 15.11.2016, Tribunalul Neamț, instanțele din raza teritorială a Curții de Apel București, Tribunalul Cluj, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Tribunalul Gorj, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

33. La nivelul Curții Constituționale, a fost identificată, cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări, Decizia nr. 332 din 23 martie 2010 a instanței de contencios constituțional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010.

34. Obiectul excepției de neconstituționalitate l-au constituit prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, excepție respinsă ca fiind inadmisibilă la data de 23 martie 2010.

35. Curtea a observat că, prin inițierea Legii nr. 8/2006, legiuitorul a urmărit instituirea unui beneficiu pentru membrii pensionari ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, având în vedere atât importanța socială a activității de creație, cât și necesitatea creării unor condiții de viață mai bune pentru creatorii de valori spirituale aflați, în majoritatea lor, într-o situație materială precară.

36. Alături de condițiile prevăzute inițial pentru ca o persoană să se bucure de beneficiul instituit de Legea nr. 8/2006, condiții ce apăreau ca justificate în raport cu obiectivele actului normativ și care se refereau la calitatea de pensionar și calitatea de membru al uniunilor de creatori prevăzute de lege, este introdusă o nouă condiție, privind dobândirea dreptului la pensie în sistemul public de pensii. Această condiție, care creează o diferențiere între pensionarii având calitatea de membri ai uniunilor de creatori în funcție de sistemul de pensii la care aparțin, ar fi justificată în măsura în care s-ar putea stabili existența unei legături strânse între acordarea indemnizației lunare prevăzute de Legea nr. 8/2006 și calitatea de pensionar în sistemul public.

37. S-a reținut că, având în vedere ansamblul Legii nr. 8/2006, care, așa cum se arată încă din titlu, circumscrie acordarea indemnizației doar pentru pensionarii sistemului public de pensii, în realitate, problema pusă în discuție vizează o omisiune legislativă, respectiv o problemă de legiferare pe care doar intervenția legiuitorului o poate complini.

VI. Punctul de vedere al Ministerului Public

38. Ministerul Public a transmis punctul de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii, în sensul primei opinii minoritare, și anume că litigiile având ca obiect contestații îndreptate împotriva deciziilor

de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, formulate de membrii uniunii de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, sunt de competența instanței de contencios administrativ și fiscal.

39. Se arată că, în demersul de identificare a instanței competente să soluționeze contestațiile de genul celor ce fac obiectul prezentului recurs în interesul legii, trebuie pornit de la distincția între cazurile particulare, de încetare a plății indemnizației de creator prevăzute de legea specială, și cele generale, de încetare a plății pensiei, prevăzute de Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, respectiv Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat. Astfel, se susține că, în conformitate cu art. 6 din Legea nr. 8/2006, plata indemnizației încetează începând cu luna următoare celei în care beneficiarul a decedat sau în cazul pierderii calității de membru, pe baza comunicării efectuate în acest sens de conducerea persoanei juridice prevăzute la art. 1 alin. (1).

40. Conform dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 968 din 4 decembrie 2016, modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 960/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1034 din 22 decembrie 2016, „încetarea plății indemnizației lunare se face în următoarele situații: (...)

b) când beneficiarul pierde calitatea de membru al uniunii de creatori legal constituite și recunoscute ca persoană juridică de utilitate publică;

c) când titularul beneficiază de indemnizația de merit în temeiul Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit, cu modificările ulterioare”.

41. Pe lângă aceste situații expres prevăzute de lege, mai pot fi incluse în categoria cazurilor de încetare a plății indemnizației și acele situații care decurg din neîntrunirea unora dintre condițiile cerute de Legea nr. 8/2006 pentru acordarea indemnizației, cum ar fi retragerea statutului de utilitate publică al uniunii de creatori respective sau pierderea calității de pensionar în sistemul public de pensii al beneficiarului indemnizației — cazul de față.

42. Conform dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, punerea în plată a indemnizației se face în baza deciziei casei teritoriale de pensii competente, iar potrivit alin. (4), această decizie poate fi contestată de solicitant în condițiile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

43. Așadar, dacă punerea în plată a indemnizației prin decizia casei de pensii poate fi contestată în condițiile legii contenciosului administrativ, potrivit regulilor de simetrie juridică, este logic și firesc ca și decizia de încetare a plății acesteia să poată fi contestată potrivit aceleiași legi.

44. Nici ca natură juridică, indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006 nu reprezintă un drept de asigurări sociale, ci legiuitorul a urmărit instituirea unui beneficiu pentru membrii pensionari ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, având în vedere atât importanța socială a activității de creație, cât și necesitatea creării unor condiții de viață mai bune pentru creatorii de valori spirituale aflați, în majoritatea lor, într-o situație materială precară.

45. Totodată, plata drepturilor prevăzute de Legea nr. 8/2006 nu se asigură din bugetul asigurărilor sociale de stat, ci, așa cum

prevăd dispozițiile art. 8 din aceeași lege, fondurile necesare plății acestora se plătesc din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii și Justiției Sociale, iar art. 11 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, dispune clar că indemnizația lunară nu face parte din pensie și se evidențiază distinct pe documentul cu care se face plata pensiei.

46. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 10 lit. a) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, încetarea plății pensiei conform prevederilor Legii nr. 263/2010 sau ale Legii nr. 223/2015 atrage încetarea plății indemnizației lunare prevăzute de Legea nr. 8/2006.

47. Datorită legăturii de conexitate dintre indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006, ca simplu drept bănesc, și dreptul la pensia în sistemul public sau militar, ca drept de asigurări sociale, jurisdicția de dreptul asigurărilor sociale se va extinde și în privința cauzelor având ca obiect contestațiile asupra modului de stabilire a indemnizațiilor, însă doar pentru acele situații în care cauzele de încetare/suspendare a plății acestora decurg din chiar cauzele de încetare/suspendare a plății pensiilor — ca bază de calcul pentru indemnizații — de care sunt indisolubil legate.

48. În acest sens au fost edictate prevederile art. 9 și art. 10 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, conform cărora prevederile referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor, răspunderea juridică și jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public/din sistemul pensiilor militare de stat se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite în condițiile acestei legi.

49. Aceste dispoziții reprezintă totodată imaginea în oglindă a dispozițiilor similare din art. 117 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 75 din Legea nr. 223/2015, conform cărora prevederile acestor legi referitoare la stabilirea și modificarea drepturilor de pensie, la încetarea, suspendarea și reluarea plății acestora se aplică și indemnizațiilor acordate prin legi speciale, ale căror stabilire și plată se află, potrivit legii, în competența materială a caselor teritoriale de pensii, respectiv a caselor de pensii sectoriale, cu excepția situațiilor în care legea specială de reglementare dispune altfel.

50. Poziția de dependență a dreptului la indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006 în raport cu dreptul principal la pensia în sistemul public/sectorial implică în mod necesar aplicarea unui regim unitar atât principalului, cât și accesoriului, care în plan procesual se traduce prin supunerea amândurora acelorași reguli de competență, și anume jurisdicției de dreptul asigurărilor sociale.

51. Astfel, atunci când cauzele de încetare a plății indemnizației coincid cu cauzele de încetare a plății pensiei sau, mai bine spus, când încetarea plății indemnizației este consecința încetării plății pensiei, de care este inseparabil legată, este absolut firesc să se acorde un singur tratament de către instanța specializată în materia dreptului asigurărilor sociale.

52. În concluzie, ori de câte ori cauza de încetare a plății indemnizației constă în lipsa uneia dintre condițiile de acordare a acesteia cerute de Legea nr. 8/2006 (lipsa calității de membru a unei uniuni de creatori, lipsa/pierderea statutului de utilitate publică a uniunii de creatori, lipsa calității de pensionar în sistemul public, adică nonprivat de pensii), competența de soluționare a contestațiilor împotriva deciziilor administrative ale caselor de pensii de încetare a plății indemnizației aparține secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006.

53. În mod corelativ, în situația în care încetarea plății indemnizației își are izvorul într-unui dintre cazurile prevăzute de art. 113 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 71 din Legea nr. 223/2015 de încetare a plății pensiei înseși, devin aplicabile dispozițiile art. 9, respectiv art. 10 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, care conferă competența de soluționare a contestațiilor instanței specializate de jurisdicția asigurărilor sociale.

VII. Punctul de vedere al Colegiului de conducere al Curții de Apel Brașov

54. Punctul de vedere al Curții de Apel Brașov — Secția civilă este în sensul opiniei majoritare anterior expuse.

La nivelul acestei instanțe, practica în soluționarea conflictelor de competență menționate s-a unificat în urma ședinței din 25 februarie 2017, organizată în temeiul art. 25 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, în sensul stabilirii competenței materiale și funcționale de soluționare a acestor contestații în favoarea Secției I civile — complet specializat de litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul tribunalului.

VIII. Raportul asupra recursului în interesul legii

55. Prin raportul întocmit de judecătoria-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (4) și art. 9 din Legea nr. 8/2006, instanța competentă să soluționeze în prima fază procesuală contestațiile formulate de pensionarii sistemului public de pensii, ce au și calitatea de membri ai uniunii de creatori, împotriva deciziilor emise de Casa de pensii sectorială din cadrul Ministerului Apărării Naționale, prin care s-a dispus încetarea plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, este tribunalul, în complet specializat de litigii de asigurări sociale.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

A. Cu privire la admisibilitatea recursului în interesul legii

56. Verificând regularitatea investirii, prin prisma dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, se constată că această condiție legală este îndeplinită în ceea ce îl privește pe titularul sesizării.

57. Așadar, prezentul recurs este exercitat de un subiect de drept căruia legea îi recunoaște legitimare procesuală, și anume Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, ce poate fi titular al sesizării pentru promovarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare.

58. Art. 515 din Codul de procedură civilă prevede că recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive. Din analiza textului de lege se pot desprinde patru condiții cerute pentru admisibilitatea recursului în interesul legii, și anume: existența unei probleme de drept; această problemă de drept să fi primit dezlegări diferite; soluțiile să fie date prin hotărâri judecătorești definitive; nu în ultimul rând, ca o condiție formală, hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

59. În primul rând, obiectul recursului în interesul legii se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, și anume privește probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești.

60. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție este investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, cu solicitarea de a stabili competența materială și funcțională în soluționarea litigiilor având ca obiect contestația îndreptată împotriva deciziilor de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, formulată de membrii uniunii de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, respectiv stabilirea naturii litigiului, dacă este un litigiu de asigurări sociale sau de contencios administrativ.

61. Pe de altă parte, s-a făcut dovada că soluțiile date de către instanțele judecătorești problemei deduse judecării sunt contradictorii, unele instanțe stabilind competența de soluționare a acestor cauze în favoarea tribunalului, ca litigii de contencios administrativ, în cadrul secției de contencios administrativ și fiscal, altele în favoarea tribunalului, completul specializat de litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul secției civile, ca litigii de asigurări sociale.

62. De asemenea, este întrunită și cerința ca soluțiile diferite să fie date prin hotărâri judecătorești definitive, fiind atașate la memoriul de recurs copii ale acestor hotărâri definitive.

63. Este îndeplinită și condiția privind respectarea cerințelor de ordin formal prevăzute de prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, date fiind anexele memoriului de recurs în interesul legii din care rezultă că practica neunitară se identifică la nivelul tuturor curților de apel din țară, prezentul recurs în interesul legii având ca obiect o problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de mai multe instanțe judecătorești de pe teritoriul țării.

64. Drept urmare, prezentul recurs în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate reglementate de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă.

B. Analiza problemei de drept soluționate neunitar de instanțele judecătorești

65. Problema de drept ce se solicită a fi dezlegată este aceea de a stabili instanța competentă material și funcțional să soluționeze în primă instanță contestațiile formulate de pensionarii sistemului public de pensii, ce au și calitatea de membri ai uniunii de creatori, împotriva deciziilor emise de Casa de pensii sectorială din cadrul Ministerului Apărării Naționale, prin care s-a dispus încetarea plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006.

66. Deciziile au fost emise ca urmare a încetării calității de pensionar în sistemul public de pensii a beneficiarilor indemnizației, începând cu data de 1.01.2016, pe considerentul că au devenit, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 223/2015, pensionari ai sistemului pensiilor militare de stat, fiind eliminați de la beneficiul Legii nr. 8/2006, în temeiul căreia au primit indemnizația lunară.

67. Trebuie remarcat faptul că, ulterior, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 83/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 4 mai 2016, în sensul completării Legii nr. 223/2015, prevăzând în mod expres că dispozițiile Legii nr. 8/2006 se aplică în mod corespunzător și pensionarilor sistemului pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, indiferent de data înscrierii la pensie, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, însă acest act normativ completator nu era în vigoare la data emiterii deciziilor contestate în cauzele care au generat practica neunitară.

68. Din examinarea jurisprudenței care a stat la baza promovării recursului în interesul legii se constată faptul că instanțele de judecată au un punct de vedere unitar în ceea ce privește instanța competentă material să soluționeze contestațiile mai sus amintite, în sensul că acestea se soluționează în prima fază procesuală de tribunale, soluțiile diferite privind competența funcțională a secțiilor din cadrul aceleiași instanțe, și anume secția de contencios administrativ și fiscal, potrivit opiniei minoritare, respectiv secția/completul specializat de asigurări sociale.

69. Soluționarea problemei ce formează obiectul sesizării impune, cu prioritate, stabilirea naturii juridice a litigiului în care se contestă decizia prin care Casa de pensii sectorială din cadrul Ministerului Apărării Naționale a dispus încetarea plății

indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, și anume dacă acesta este un litigiu de contencios administrativ sau un litigiu de asigurări sociale, competența materială urmând a decurge din această calificare.

70. Pentru aceasta, trebuie avute în vedere dispozițiile legale relevante pentru dezlegarea problemei de drept:

Legea nr. 8/2006 (forma în vigoare la data de 1 ianuarie 2016):

„Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează dreptul la o indemnizație lunară în beneficiul pensionarilor sistemului public de pensii, care sunt membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări prin Legea nr. 246/2005.”

„Art. 3. — (1) Conducerea fiecăreia dintre uniunile prevăzute la art. 1 alin. (1) va atesta calitatea de membru, la cererea persoanelor interesate. Conducerii uniunii de creatori îi revine întreaga responsabilitate asupra corectitudinii și exactității datelor consemnate în dovada calității de membru.

(2) Dovada eliberată poate fi contestată potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.”

„Art. 5. — (1) Indemnizația lunară prevăzută de prezenta lege se acordă, la cerere, începând cu luna următoare celei în care a fost depusă cererea la casa teritorială de pensii.

(2) Cererea va fi însoțită de actul de identitate, decizia de pensionare sau, după caz, cuponul mandat poștal ori talonul cont curent, dovada calității de membru al uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, o declarație pe propria răspundere că nu este beneficiar al prevederilor Legii nr. 118/2002, precum și alte documente necesare susținerii cererii.

(3) Punerea în plată se face în baza deciziei casei teritoriale de pensii competente.

(4) Decizia prevăzută la alin. (3) poate fi contestată de solicitant, în condițiile Legii nr. 554/2004.”

„Art. 9. — Prevederile referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor, răspunderea juridică și jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite în condițiile prezentei legi.”

Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice:

„Art. 152. — Jurisdicția asigurărilor sociale se realizează prin tribunale și curți de apel.

Art. 153. — Tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind: (...)

d) hotărârile Comisiei Centrale de Contestații și ale comisiilor de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații privind deciziile de pensie; (...)

f) refuzul nejustificat de rezolvare a unei cereri privind drepturile de asigurări sociale;”.

„Art. 156. — Prevederile prezentei legi, referitoare la jurisdicția asigurărilor sociale, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat (în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2016):

„Art. 1. — Dreptul la pensii și asigurări sociale pentru militari, polițiști și funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare este garantat de stat și se exercită, în condițiile prezentei legi, prin sistemul pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, denumit în continuare *sistemul pensiilor militare de stat*.”

„Art. 100. — Jurisdicția în sistemul pensiilor militare de stat se realizează prin tribunale și curți de apel.”

„Art. 102. — Cererile îndreptate împotriva caselor de pensii sectoriale se adresează instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul ori sediul reclamantul.

Art. 103. — Hotărârea tribunalului poate fi atacată cu apel.

Art. 104. — Prevederile prezentei legi, referitoare la jurisdicția în sistemul pensiilor militare de stat, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

71. Din examinarea coroborată a acestor dispoziții legale și a argumentelor invocate în practica judiciară, cu referire la competența funcțională a instanței în soluționarea litigiilor având ca obiect contestația formulată împotriva deciziilor de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, trebuie să se dea prevalență dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 8/2006, în sensul că aceste litigii sunt litigii de asigurări sociale și se soluționează de tribunal, în complet specializat de asigurări sociale.

72. Soluția propusă valorifică atât interpretarea gramaticală a normelor juridice analizate, cât și interpretarea sistematică și logică a acestora, ținând seama de ansamblul reglementării Legii nr. 8/2006 și de întreaga legislație relevantă.

73. Astfel, este necesar a se face distincție între tipurile de litigii izvorâte din aplicarea dispozițiilor Legii nr. 8/2006:

1. litigii având ca obiect contestația împotriva deciziei de neacordare/respingere a cererii de acordare a indemnizației prevăzute de această lege, care sunt supuse prevederilor art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006, putând fi contestate de solicitant „în condițiile Legii nr. 554/2004”;

2. litigii privind calitatea de membru al uniunii de creatori, care sunt supuse prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 8/2006, dovada eliberată în acest sens putând fi contestată „potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004”;

3. litigii privind plata efectivă sau calitatea de pensionar al sistemului public de pensii, care sunt supuse prevederilor art. 9 din Legea nr. 8/2006, respectiv „jurisdicției din domeniul pensiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale”.

74. Cauzele care au născut practica neunitară supusă prezentului recurs în interesul legii sunt cele ce au ca obiect decizia de încetare a plății indemnizației, ca urmare a încetării calității de pensionar al sistemului public de pensii, și se subsumează celui de-al treilea tip de litigii mai sus arătate, pentru care legiuitorul a stabilit în mod explicit, prin art. 9 din Legea nr. 8/2006, competența de soluționare în favoarea instanțelor specializate în dreptul asigurărilor sociale.

75. Decizia de încetare a plății indemnizației, care presupune cu necesitate existența unei decizii anterioare privind acordarea acesteia, nu se confundă cu decizia de respingere a cererii de acordare a indemnizației prevăzute de Legea nr. 8/2006, caz în care dreptul nu este acordat solicitantului *ab initio*.

76. Dacă, în ceea ce privește litigiile având ca obiect respingerea cererii de acordare a indemnizației prevăzute de Legea nr. 8/2006, competența funcțională de soluționare a acestora revine, potrivit art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006, instanței de contencios administrativ, nu aceeași este situația litigiilor având ca obiect încetarea plății indemnizației, care sunt supuse prevederilor jurisdicției asigurărilor sociale, așa cum art. 9 din Legea nr. 8/2006 prevede în mod expres.

77. Trebuie precizat că atragerea diferită a competenței soluționării acestor tipuri de litigii este determinată chiar de obiectul deciziei (respingerea cererii privind acordarea indemnizației, respectiv încetarea plății indemnizației), astfel că, în interpretarea propusă, nu se ajunge la situația ca decizia de încetare a plății indemnizației să fie contestată în fața unor instanțe diferite, în funcție de motivele indicate în conținutul ei.

78. O altă interpretare a art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006 ar lipsi practic de conținut dispozițiile art. 9 din același act normativ, care stabilesc în mod expres faptul că jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite în condițiile Legii nr. 8/2006, fără nicio distincție în funcție de obiectul propriu-zis al litigiului.

79. În acest sens se reține faptul că art. 9 din Legea nr. 8/2006 nu se rezumă la a face trimitere la normele de drept material referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor, ci se referă, în mod distinct, la normele procedurale și de competență din domeniul pensiilor, acestea fiind aplicabile, în mod corespunzător, în ceea ce privește indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006.

80. Când privește calitatea emitentului deciziei de încetare a plății indemnizației, de instituție/autoritate publică, aceasta nu este de natură a atrage *de plano* competența instanței de contencios administrativ, întrucât o atare competență specială intervine doar în cazurile și condițiile expres prevăzute de legiuitor.

81. Astfel, în unele dintre hotărârile anexate sesizării, temeiul de drept al deciziei de încetare a plății indemnizației prevăzute de art. 1 din Legea nr. 8/2006 emise de Casa de pensii sectorială din cadrul Ministerului Apărării Naționale este reprezentat de art. 109 alin. (1), art. 110 alin. (1), coroborat cu art. 123 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat.

82. Or, potrivit art. 100 și 101 din Legea nr. 223/2015, jurisdicția în sistemul pensiilor militare de stat se realizează prin tribunale și curți de apel, litigiile privind stabilirea și plata drepturilor de pensii fiind soluționate în primă instanță de către tribunal, iar cererile îndreptate împotriva caselor de pensii sectoriale se adresează instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul ori sediul reclamantul.

83. Prin urmare, în condițiile existenței unui act normativ special, care reglementează o anumită competență materială, emiterea unei decizii de către o instituție/autoritate publică nu determină competența instanței de contencios administrativ, prin prisma caracterului de act administrativ și în funcție de rangul autorității publice emitente.

84. În același timp, menționarea eronată în cuprinsul deciziei de încetare a plății indemnizației a dispozițiilor Legii nr. 554/2004 nu determină, în mod automat, competența instanței de contencios administrativ, de vreme ce norma specială reglementată de Legea nr. 223/2015 nu face trimitere la legea contenciosului administrativ.

85. Nici argumentul întemeiat pe principiul simetriei actelor juridice nu este de natură a da suport opiniei potrivit căreia contestația formulată împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006 ar avea natura unui litigiu de contencios administrativ, întrucât, dincolo de interpretarea gramaticală, bazată pe analiza textelor art. 5 alin. (4) și art. 9 din Legea nr. 8/2006, din interpretarea logică a aceluiași norme rezultă că decizia de acordare a indemnizației este simetrică deciziei de neacordare, iar nu celei de încetare a plății indemnizației.

86. Mai mult decât atât, prin dispozițiile art. 5 alin. (4) și art. 9, legiuitorul a derogat în mod expres de la simetrie, stabilind că doar decizia de admitere sau de respingere a cererii de acordare a indemnizației este de competența instanței de contencios administrativ, toate celelalte modificări ulterioare intervenite cu privire la dreptul în discuție, inclusiv sistarea plății indemnizației, urmând a fi supuse jurisdicției din domeniul pensiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

87. În acest context, trebuie amintite și prevederile art. 8 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, în conformitate cu care decizia de admitere sau respingere a cererii de acordare a

indemnizației lunare poate fi contestată de solicitant potrivit dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

88. Norma anterior menționată este conformă cu dispozițiile art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006, iar împrejurarea că art. 10 din aceleași Norme metodologice, care se referă în mod expres la decizia de încetare a plății indemnizației, nu indică calea procedurală de contestare, nu poate constitui un argument pentru a reține că și aceste din urmă litigii ar fi de competența instanței de contencios administrativ.

89. De altfel, prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006 nu s-ar fi putut introduce o dispoziție contrară celei în aplicarea căreia sunt emise, art. 9 din Legea nr. 8/2006 stabilind în mod expres că litigiile având ca obiect contestațiile împotriva deciziilor prin care s-a dispus încetarea plății indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) țin de jurisdicția asigurărilor sociale.

90. Distincțiile pe care hotărârile judecătorești anexate sesizării le fac între diferitele formulări utilizate de legiuitor în conținutul Legii nr. 8/2006 [„potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004” — art. 3 alin. (2), „în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 — art. 5 alin. (4)"] sunt lipsite de relevanță din perspectiva problemei de drept a cărei dezlegare se solicită, întrucât se referă la două tipuri de litigii distincte de cele reglementate de art. 9 din Legea nr. 8/2006.

91. Sub acest aspect, se mai reține că o parte din practica judiciară atașată sesizării are ca obiect contestații formulate împotriva deciziei de respingere a cererii privind acordarea indemnizației, soluționate în mod corect de instanța de contencios administrativ, dar care nu fac obiect al analizei de față și care nu pot constitui un argument în favoarea atragerii competenței instanței de contencios administrativ pentru contestațiile formulate împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației.

92. În ceea ce privește punctul de vedere exprimat de reprezentantul Ministerului Public, se opinează că aspectele referitoare la natura indemnizației reglementate de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006 sau la sursa de plată a acesteia nu prezintă relevanța necesară pentru dezlegarea problemei de drept ce face obiectul sesizării.

93. De asemenea, se propune ca, în determinarea competenței materiale și funcționale de soluționare a litigiilor având ca obiect deciziile de încetare a plății indemnizației, să se procedeze diferit, în funcție de cauzele care au condus la încetarea plății: ori de câte ori cauza de încetare a plății constă în lipsa uneia dintre condițiile de acordare a acesteia cerute de Legea nr. 8/2006 (lipsa calității de membru al unei uniuni de creatori, lipsa/pierderea statutului de utilitate publică a uniunii de creatori, lipsa calității de pensionar în sistemul public), competența de soluționare a contestațiilor împotriva deciziilor administrative ale caselor de pensii de încetare a plății indemnizației ar aparține secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, în temeiul art. 5 alin. (4) din Legea nr. 8/2006. În mod corelativ, în situația în care încetarea plății indemnizației își are izvorul în unul dintre cazurile prevăzute de art. 113 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 71 din Legea nr. 223/2015, de încetare a plății pensiei înseși, ar deveni aplicabile dispozițiile art. 9, respectiv art. 10 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, care conferă competența de soluționare a contestațiilor instanței specializate de asigurări sociale.

94. Se consideră că nu se poate proceda la învestirea unor instanțe diferite cu soluționarea aceluiași tip de litigii, având ca obiect contestația împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației, în funcție de motivarea administrativă a actului, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 8/2006, competența este determinată chiar de obiectul deciziei, nefiind prevăzută nicio distincție care să aibă la bază motivarea acesteia.

95. Mai mult decât atât, opinia exprimată de reprezentantul Ministerului Public are în vedere doar competența funcțională a instanței de contencios administrativ, fără a se arăta care este instanța competentă material să soluționeze, în prima instanță, contestația împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației, având în vedere prevederile art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit căreia aceasta revine fie tribunalului, fie curții de apel, în funcție de rangul organului emitent (local sau central); în tipul de litigii ce a născut practica neunitară, această competență ar reveni curții de apel, Casa de pensii sectorială a Ministerului Apărării Naționale fiind organ central.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (4) și art. 9 din Legea nr. 8/2006, competența în soluționarea litigiilor având ca obiect contestația îndreptată împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 8/2006, formulată de membrii uniunilor de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale revine tribunalului, în complet specializat de litigii de asigurări sociale.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 4 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

